

Stk. 2. Gaar Skatteyderen konkurs eller afgaar han ved Døden og hans Bo behandles som Gældsfragaaellesbo, skal Opgørelse af Tilsværet straks finde Sted, idet Efterbetalings-sagen optages til forlods Behandling.

§ 7.

Finansministeren fastsætter de til Lovens Gennemførelse fornødne nærmere Regler og bemyndiges til at afholde de med Gennemførelsen forbundne Udgifter.

§ 8.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Paa Grundlag af de ekstraordinære Formueopgørelser i Henhold til Lov Nr. 352 af 22. Juli 1945 blev der i ca. 210—220 000 Tilfælde konstateret Formuedifferencer, der maa antages at ville begrunde større eller mindre Efterkrav paa for lidt erlagt Indkomst- og Formueskat. Af samtlige disse Tilfælde kan der udskilles ca. 150 000, i hvilke den forefundne Formuedifference ikke overstiger 10 000 Kr., og i hvilke den ansatte skattepligtige Formue for Skatteaaret 1945—46 og Gennemsnittet af de ansatte Indkomster for de sidste 5 Skatteaar til og med Skatteaaret 1945—46 ikke overstiger henholdsvis 100 000 Kr. og 10 000 Kr. Disse sidste Tilfælde underkastes under Tilsyn af Statens Ligningsdirektorat en summarisk Behandling af de lokale Skattemyndigheder, hvorved Tilsværet af for lidt erlagt Skat med eventuelt Bødetillæg fastsættes paa Grundlag af Tabeller, udarbejdet af Ligningsdirektoratet, og disse Sager, hvori Tilsværet af Skat og Bøde vil andrage forholdsvis smaa Beløb, i Gennemsnit næppe over 1 000 Kr., kan forventes afgjort i en relativ nær Fremtid. Tilbage bliver imidlertid ca. 60—70 000 Tilfælde, hvor Formuedifferencen andrager større Beløb, eller hvor Formuen og Gennemsnitsindkomsten overstiger de fornævnte Grænser. I disse Tilfælde vil Efterkravene blive betydelige, og disse Sager maa alle undergives en omhyggelig, individuel Behandling i Statens Ligningsdirektorat. Denne Behandling maa med det administrative Apparat, der kan stilles til Ligningsdirektoratets Raadighed, under Hensyn til de meget store Opgaver, der paa andre Omraader paaahviler Ligningsdirektoratet, tage

sin Tid, og i Betragtning af Sagernes Antal maa det forventes, at Behandlingen af disse Sager vil strække sig over mindst 3 Aar, saaledes at de sidste Sager næppe vil kunne afsluttes før omkring Slutningen af 1949.

Dette uundgaaelige Forhold er paa flere Punkter særdeles uheldigt. Rent bortset fra, at det for de paagældende Skatteydere selv kan rumme en vis Ulempe, at de ikke hurtigere kan faa en Afvikling af deres Tilsvær, saa forsinker det den pengeopsugende Virkning, som de i Loven af 22. Juli 1945 omhandlede Foranstaltninger bl. a. ogsaa tog Sigte paa, og som var forudsat ved Udarbejdelsen af Eengangsskatteoven af 12. Juli 1946, og ydermere medfører dette lange Tidsrum, gennem hvilket disse af Ligningsdirektoratet behandlede Sager efterhaanden vil finde deres Afslutning, en betydelig reel Ulighed i de Afgørelser, der bliver de forskellige Skatteydere til Del. Det siger sig selv, at den Skatteyder, der i 1946 faar sin Efterbetalingssag afgjort med et Efterbetalings- og Bødetilsvær af f. Eks. 500 000 Kr., rammes betydeligt haardere end den Skatteyder, som først i 1948 eller 1949 faar præsenteret et ganske tilsvarende og paa samme Grundlag opgjort Efterbetalings- og Bødetilsvær. Den sidstnævnte Skatteyder har i hele det mellem-liggende Tidsrum kunnet udnytte og trække Renter af Tilsværbeløbet. For at afbøde denne Ulighed i Efterkravssagernes økonomiske Virkning for de forskellige Skatteydere og for at fremskynde den pengeopsugende Virkning af Loven om den ekstraordinære Formueopgørelse, er det i nærværende Lovforslag foreslaaet, at alle paa den ekstraordinære Formueopgørelse baserede